

Moby Dick en andere Casimir verhalen.

Als je 75 jaar bent, en dat ben ik, dan wordt het vaak praten en schrijven over vroeger en hoe goed en mooi en gezellig en geinig en spannend het sportvissers leven van toen allemaal wel was.

Als ons jonge volk dit komende verhaal ook wil lezen dan is dat natuurlijk prima en ik zal ze niet teleurstellen want er komt een mooie grote vis in voor.

Bij onze jeugdvisser moet immers altijd alles *groot groter grootst* zijn want anders is het niet goed.

Ik moet er bij zeggen dat zij aan die wat zieke sportvis verdwazing beslist niet zelf alle schuld dragen want kijk de sportvis-hobbybladenfoto's er maar eens op na of neus maar eens rond in de winkel waar je een kunstaasje of een hengeltje wilt kopen.

Het is alles drie keer over de top.

Maar ik denk dan maar: Ga je gang. Als je maar lol hebt.

Zo, dit moest me even van het hart.

Dan nu het verhaal.

Het stamt uit de tijd dat de Casimir vijver nog het ultieme karpervatertje was van ons lieve dorp Castricum en het zal rond 1975 zijn geweest dat de bekende Piet van Kessel (God hebbe zijn ziel) uit Bakkum, alwaar hij een klein sportviswinkeltje dreef, een wedstrijd uitschreef.

Een wedstrijd om de grootste Castricum karpervatertje van het seizoen en de prijs zou een heuse Hardy werphengel zijn met daarop een echte Mitchell molen. En vergis je niet mensen, maar in die dagen stelde dat behoorlijk wat voor. Een droomprijs.

Dat was echt “ *the top of the bill.* “

Ik denk dat het vandaag de dag als collectors item nog hoog noteert.

Maar goed, de grootste karpervatertje dus. Dat klinkt vrij simpel maar daar zaten voor Piet wel wat haken en ogen aan die hij niet had voorzien.

Ten eerste wist hij niet, maar de echte karpervissers wel, dat je voor de grootste karpervatertje van ons dorp in de Casimir moest zijn want daar

zwom “ *Moby Dick* “ rond.

Moby was een karper van 78 cm en dat was echt groot in die jaren. Even tussendoor: Tegenwoordig is het gewicht van de karper maatgevend maar toen was uitsluitend en alleen zijn lengte van belang.

Kortom: De prijsjagers beproefden uiteraard uitsluitend hun geluk in de Casimir vijver.

Dat was zo klaar als een klontje.

Alhoewel Moby Dick zich niet zo een twee drie liet vangen was het met die grote hengeldruk in de eerste maand al wel twee maal raak geweest.

En dan komt probleem nummer twee om de hoek kijken want wie controleert de correctheid van de meting?

Dat zou Piet zelf doen. Na een telefoontje kwam hij op zijn fiets naar de aangegeven plek om te meten.

Telefonisch ging in het mobielloze tijdperk moeilijk dus liet men de karper soms rustig zwemmen zonder te onthaken en fietste men naar Piet met het verzoek mee te komen voor meting.

Maar er werd ook wel bij die of gene, woonachtig aan de waterkant, aangebeld met het verzoek even van de telefoon gebruik te mogen maken. (“ Mag ik misschien effe bij u belle? “)

Dat kostte dan meestal een dubbeltje.

Piet kreeg tenslotte in de gaten dat de grootste karper van het dorp Moby was en in de Casimir zwom. Ook ging hij balen van het telkens weer uitrukken per fiets om te meten. Tenslotte was er ook nog een winkel die hij niet om de haverklap dicht kon gooien.

Nu woonde er in die dagen aan de Casimir vijver een oude astmatische oude man.

Een nogal chagrijnig type en dus niet zo prettig in de omgang, die iedere morgen tegenover zijn huis op karper viste en dit, tegen de regels van die jaren in, met twee hengels deed.

Onder de jeugd, die hem niet pruimde (hij pruimde zelf wel,) heette hij opa “ PU “ omdat het kenteken van zijn witte volkswagen begon met PU.

Opa Bartling, ook een visser, woonde naast hem en dat is nu het huis waar onze HVC vrienden Piet en Erica Veldt wonen, maar daar kom ik later nog op terug.

Enfin. Rond half elf snerpde de vrouw van Opa PU aan de voordeur: “ KOFFIE, “ en dan bond hij zijn beide hengels met wit sisal touw vast aan een boom en ging, alzo onbemand doorvissend, naar binnen voor een bakkie troost.

Onnodig te zeggen dat er soms een hengel met een gehaakte karper al een kwartier lag te dansen en te klapperen als hij terug kwam aan de waterkant.

Dat had hem al diverse malen van meerdere mensen forse kritiek opgeleverd maar daar had hij mooi “ *schijt* “ aan.

En zo ving hij op deze onelegante wijze Moby.

Hij belde trillend van opwinding Piet maar Piet weigerde om te komen omdat hij wel geloofde dat die karper 78 cm was want het ging immers om de alom bekende Moby uit de Casimir en Pu kreeg enorm de pest in want hij wilde potdomme winnen.

Misschien was Moby in de afgelopen weken wel 1 mm gegroeid, zo stelde hij slim, en hij eiste met een van kwaadheid overslaande stem dat Piet moest komen om te meten maar Piet bleef het verdommen.

Dit gebeuren greep opa Pu zo aan dat hij zich een paar dagen lang, geplaagd door hevige benauwdheid, niet aan de waterkant liet zien.

Wie tenslotte die hengelset heeft gewonnen is mij onbekend maar dat zal ik t.z.t. eens vragen aan ons HVC vademecum, Kees Bedeke.

Opa Bartling, zoals gezegd een buurman van de ouwe Pu en wonend aan de Casimir nr 41 had ook geen prettige relatie met zijn buurman maar nog minder met Piet v Kessel, en dat zat zo.

Piet van Kessel ving op zijn vaste maandagse visdagen regelmatig knappe snoekbaarzen op het NH kanaal welke hij levend overzette in de Casimir om zo het sportvissen in ons dorp te animeren wat tenslotte ook zijn winkelomzet ten goede moest komen.

Zijn klanten begonnen tenslotte op hem te mopperen omdat er in tegenstelling tot zijn snoekbaars promotie praatjes in de Casimir nooit of te nimmer en door niemand een snoekbaars werd gevangen.

Piet snapte er geen bal van want hij had er in de loop der tijd toch aardig wat uitgezet.

Opa Pu werd klokkenluider “ *avant la lettre* “ en hielp hem tenslotte uit de droom. (Piet had de ruzie met hem inmiddels goed gemaakt met een aardig troostprijsje.)

Hij vertelde Piet dat die ouwe Bartling altijd in de gaten had wanneer v. Kessel snoekbaars uitgezette want òf hij was er zelf aan het vissen òf hij zat voor het raam te koekeloeren. De volgende dag ging hij dan met een klein aasvisje die snoekbaarzen terug vangen om ze mee naar huis te nemen waar ze het leven lieten voor een feestmaal.

Piet wist op zijn fiets naar de Casimir waar een knetterende “ godverdegodver-ruzie “ ontstond met opa Bartling maar de ouwe Bartling stond in zijn *onsportieve* recht.

Er was immers geen vis meeneemverbod dus....

Ik moet tussen twee haakjes eerlijk bekennen dat er voor mij in ons dorp maar één vijver is geweest waar ik mooie snoekbaarzen heb kunnen vangen en dat was de Helmkade.

Nog één Casimir verhaaltje tot besluit.

De Bootvluchteling.

We zaten op een mooie zomerse zondagmiddag aan de Casimir te vissen. Het was er druk met karpervissers.

De vissen deden het niet echt geweldig. Het stukje jonge kaas of kruimig blokje aardappel, de favoriete karpersaasjes van toen, werden genegeerd.

Er kwam een voor ons onbekende Vietnamees die wij inschatte als bootvluchteling.

Hij installeerde zich aan de noordkant van de vijver tegen over het eiland en ging met een flinke halve aardappel aan de haak tegen de beschoeiing van het eiland aan vissen.

Geen slechte plek.

Aas op zich ook goed alleen véél en véél te groot.

Hij draaide elke vijf minuten binnen en wierp dan met een flinke plons opnieuw in.

Wij, de bekende club van ouwe jongens, lachten een beetje meewarig naar elkaar.

Na zo onafgebroken een uurtje klooien dook er plotseling tijdens het binnendraaien een dikke snoek op zijn aardappel en... hij haakte hem nog ook.

Ja, de viswonderen zijn de wereld nog niet uit.

Zo zijn er nog wel meer Casimir verhaaltjes aan te stippen.

B.V. :

De palingvisser die er vaak onder de treurwilg zat en met een gekneusd visje als aas uitsluitend grote aal wilde vangen.

Een rood wit plastic balletje aan zijn lijn als beetverklikker.

Die avond dat we tot diep in het donker door bleven vissen omdat de karpers aasden als nooit te voren. We waren met ons drieën en hielpen elkaar met bijlichten en scheppen.

Een ware “ Once in a life time happenning.”

De karpers die op een vroege zomerochtend in hun paaidrift de vervallen wallekant op kwamen rollebollen zomaar over de schoenen heen van mijn jonge zoontje Marien. (Geloof u het niet? Ik heb het op film staan!)

De gans die met een dikke vislijn met 100 gram zeelood eraan om zijn vleugel vastzat op het eiland en door de dierenambulance mensen werd bevrijd.

(Welke halve zool vist er nou met 35/100 nylon en ankerlood in een stadsvijvertje.)

De teleurstellende controle visserij met sleepnetten door de toen nog bestaande OVB.***

Herhaalde malen grote vissterfte door ijsvorming.

Droevig, erg droevig zelfs... maar ondanks dit dierenleed geen enkel protest of zorgelijke ingezonden stukken van onze “ Partij voor de Dieren.”

En inderdaad, de aaifactor van een vis is nagenoeg nul, al is het dan wel weer een dier met een aan mensen gelijkstaand *gevoel*, naar men binnen deze denominatie stellig beweert.

De Henricus Mavo die destijds vlak aan het water stond en waar je op een snikhete dag heerlijk in de schaduw kon vissen en met guur weer lekker in de luwte zat.

Een gerenommeerde karpervisser (zijn naam heb ik bij Kees B. even opgevraagd en het was Jan Maarten Benard uit Bakkum.) die in de namiddag kwam voeren met stukjes fijn gesneden *Smac* uit een tupper-ware bakje en na het avondeten op zijn stekkie kwam vissen. Eerlijk is eerlijk, het vangen van karper ging hem prima af.

Het eerste brandganzen paartje dat er kwam bivakeren, en dat was toen echt heel bijzonder en leuk, maar dat nu qua aantal is uitgedijd tot een totaal Castricumse vijver en gazon plaag.

Tenslotte.

Boven mijn bureau hangt een houten plankje, ooit gekocht in Ierland, waarop staat:

FISHERMEN 'S CODE.

Early to bed

Early to rise

Fish like hell

And make up lies.

Nou, dat laatste zal wel zo zijn maar ik kan de lezer verzekeren dat bovenstaande verhalen....

Ach, laat ook maar.

RIEN FAASSE feb 2017

***** de OVB (Organisatie ter Verbetering van Binnenvisserij) is in 2006 opgegaan in de NVVS.**